

Torstai-iltana 3.7.2003 Profetia Jukalle

[Tuomo on jo muutaman viikon ajan saanut lukea Juhan ensimmäistä kirjaa ja sinä aikana en ollut osannut kuin vain odottaa, koska voisin jatkaa todistustehtävääni Tuomolle. Olen tuntenut surua ja yksinäisyyttä, enkä nyt enää osannut välittää Tuomon pelastamisestakaan. En tiennyt mitä olisin tarvinnut, mutta kaipasin apua. Kyllästyneisytydessäni olin jo kääntymässä jälleen saatanan antaman avun puoleen, kuten niin usein ennenkin. Kuitenkin torstai-iltana, kun olin muuten Juhan luona, lopulta pyysin, että rukoilisimme apua Jumalalta; en halunnut ottaa sitä saatanalta!]

tilanneselostus:

Jukka, Kemiössä sunnuntaina 6.7.2003.]

[00:52, Juhan rukous:]

Herra auta nyt, että minä voisin uskollisesti tuoda esiin sen, sillä jälleen olen minä kuullut sinun surullista lauluasi. Kuinka suuren surun täytyykään täyttää sinun sydämesi, kun sinä olet lapsesi joutunut heittämään tällaisen pimeyden, ilkeyksien, ja kiusojen keskelle! Minä pyydän siksi sinulta voimaa, sillä minä en varsinaisesti ole sillä omimmalla alueellani, mutta silti olet sinä nyt tämän kevään aikana, jo aiemminkin, mutta nyt tämän kevään aikana avannut minulle nuo sävelet, jotka minun sisimmästani kumpuavat. Siksi minä pyydän Herra, että sinä antaisit minun yrittää tulkita niitä sillä tavalla kuin minä pystyn. Minä tiedän, että minä en niitä sävelmiä pysty täysin laulamaan sillä tavoin kielillä, kuin miten ne minussa ovat kuuluneet. *[muutama sana kielillä puhuen]* Sen minä vain tiedän, että sinä tämänkin laulun kautta ikään kuin otat osaa siihen suruun ja lohduttomuuteen, mikä meidän elämässämme on. Mitä elämää tämä tällainen on? Mitä elämää on tällainen nuoren miehen elämä? Miehen, jonka tulisi saada kokea sitä, mitä sinä luojana alunperin olet asettanut. Mitä hän joutuu tekemään? Hän koettaa ikään kuin kuoleman maassa, hautausmaan keskellä, herättää, eikä hän saa heräämään ketään. Tämä on tämä hänen suuri surunsa, kun hän on todistanut, ja hänen todistustansa ei oteta vastaan.

[Profetia:]

[03:40, surulaulu]

[06:40, Laulun selitys:]

Kuule sinä, nuori mies. Näin olen minä, **näillä surusävelillä**, aloittanut **tämän** ilmoitukseni sinulle, **[sävelillä, jotka kertovat¹]** siitä **kuolon synkeydestä**, hautausmaan lähellä viettämästäsi elämästä, ja kuitenkin tuo laulu kertoi myös nuoruudesta, keväästä, **kaikesta siitä**, jonka minä ja Isäni olisimme tahtoneet **joka ainoan** osaksi antaa tulla². Mutta tuo laulu kertoi myös siitä **turmiosta** ja kuolemasta, mitä tähän maailmaan on tullut, **kuinka elämä joutuu taistelemaan kuoleman valtain kanssa, miten se koettaa murtaa itsensä ulos**, ja kuitenkin tulevat nuo mustat kourat, jotka kaiken koettavat tuhota.

[08:35, Sisäisen pätsin läpin on kuljettava:]

Minä sanon sinulle Jukka: Sinun surusi ja lohduttomuutesi on sellaisen ihmisen sydämen surua, joka kaipaisi itselleen toisenlaista elämää, joka haluaisi kokea todellisen ilon ja onnen paistavan synkkään kammioon. Ja sinun surussasi on sellainen tunto, että kuinka minun elämäni enää voi jatkua?

Minä sanon sinulle: Sinä olet taitekohdassa, rajakohdassa. Tuo vanha tehtäväsi – minkä itsekkin ymmärrät – on kulkemassa kohti loppuaan, uusi ei ole vielä alkanut. Ja kun et ole paljoa – niin, jos sen suoraan sanoo – käytännöllisesti katsoen mitään hedelmää työstäsi nähnyt, onko sitten ihme, että sinä täytyt lohduttomuudella?

En minä, Jukka, ole tahtonut kenenkään elämää tehdä sellaiseksi, kuin sinun elämäsi on, tai teidän elämäne on³. Olen jo monen kerran sen sanonut, että minun on ollut vain pakko tehdä se minkä tein. Tuo velka on ollut minun päälläni. Minä sen kuolemallani maksoin, ja minä kukistin tuon turmiovallan, mutta vielä et sinä, ettekä te muutkaan näe tätä minun maksuani teille tulleen täyteen mittaansa suoritetuksi.

Minä vain sanon sinulle Jukka: Sinun on **tuossa sisäisessä pätsissäsi, tuossa lohduttomuuden ja surun ikään kuin**

¹ alkumuoto: "joka kertoo"

² Lausuttu suurella murheella.

³ Tämäkin lause ja seuraavat rivit ovat lausuttu suurella murheella, kuitenkin painokkaasti.

tunnelissasi, jonka lävitse sinä kuljet, sinun on katsominen minuun, Isääni, ja kutsumukseesi. Äläkä sinä poikkeaa yhä syvemmälle vieviin pimeyden onkaloihin, **joista sinä kuulet petollisia ääniä ja jopa valon välkkeitä leimahtelee noitten pimeäin onkaloitten seinämiin, ja niin sinun mielesi harhailee** kuin tuollaisessa ikään kuin kaivoskäytävässä, jossa sinä olet kuulevinasi houkuttelevia ääniä, ja näetkin kuinka ikään kuin elämän välkkeet välkehtivät tuota kylmää kuoleman kalliota vasten.

Minä sanon sinulle Jukka: **Älä sinä käännyt niiden onkaloiden puoleen, sillä petosta on siellä! Petolliset äänet sieltä kaikkuvat!** Sinä näet petollisia näkyjä, vain valhetta sinun silmiesi eteen piirretään⁴. **Kuitenkin pois se, ettenkö minä ymmärtäisi ihmisen heikkouden,** siksi minä olen jo ennenkin antanut anteeksi sinun mielesi harhailua, mutta minun tahtoni on, että sinä kulkisit nyt tämän taipaleesi lävitse.

[14:00, *Lupaus rakkauden voiman kohtaamisesta:*]

Sinä ymmärrä: Minun sydämeni laulaa tuota surullista laulua kuolemasta ja elämästä, ja olen sen sinulle ikään kuin lahjoittanut, tuon laulun. Se on kuin laulua elämän toivosta keskellä kuoleman pimeää valtakuntaa. Siksi vaikka se on surullinen laulu, on se kuitenkin toivon laulu, sillä minä **olen täyttävä sen** minkä sanoin. Jos sinä uskollisesti nyt **tämän lävitse kuljet, etkä käännä harhailemaan ja mutkista polkujasi,** minä olen lähestyvä sinua uudelleen entistä väkevämmällä tavalla ja minä **olen tekevä todeksi nuo sanat,** kun puhuin, että rakkauden voimaan olet sinä ikään kuin törmäävä. Minä pysäytän sinut tällä suurella voimallani, **ja tässä voimassa** sinä jatkat todistustasi. Mutta **tätä ennen** on sinun vain kärsivällisesti kestättävä se vaihe, mikä sinulla nyt on menossa, ja tehtävä loppuun se, minkä sinä nyt olet aloittanut.

Näin puhun minä, sinun Lunastajasi ja Herrasi, Jeesus Kristus, **joka totisesti haluan sinulle voimani antaa, jotta sinä jaksaisit kulkea lävitse** sen, minkä lävitse sinun kulkea pitää.

[16:40, *Pimeyden keskellä on kaivattava ja etsittävä Herraa:*]

Minä sanon sinulle suuren salaisuuden, Jukka: Minulla ja Isälläni on suuri joukko enkeleitä, mutta nuo enkelit ovat suurimmalta osaltaan olleet aivan kuin ymmällään⁵, ja monet heistäkin ovat **ajatelleet: Mihin meitä tarvitaan?**

Minä olen sinulle ilmoittanut ja muutkin ovat sen kuulleet, **kuinka vähän minulla on varallisuutta** tässä maailmassa. Katso Jukka: Älä sinäkään tee tyhjäksi minun **varallisuuttani, vaan enennä sitä. Ja sinä tiedä tämä: Minä olen antava sinulle sinunkin avuksesi enkelin, joka varjelee sinua sinun tielläsi. Mutta tiedä tämä: Sinun on kaivattava, ja anottava ja pyydettyä, aivan niin kuin minun palvelijani,** joka joutui elämänsä raskaiden vuosiensa aikana anomaan ja etsimään minua **pimeydessä.** Samalla tavalla on sinunkin, vaikket sitä sellaisella syvyydellä koekaan kuin hän, anottava minulta ja isältäni; minä totisesti annan sinulle voiman varjeltua noilta pimeyden loukoilta ja **petollisilta ääniltä ja valon välkkeiltä, jotka vievät kadotukseen, niin kuin sinä itsekkin tiedät.**

Mutta minä, vaikka surulaulua laulankin, niin surulaulussanikin kuoleman keskellä lausumissani sanoissakin kaikuu elämän toivo. Sinä, Jukka, tiedä tämä: **Elävä minä olen, niin kuin Isäni, elämä meistä on lähtöisin, ja elämään minä sinutkin johdatan.** Totisesti näin olen minä puhunut, minä Jeesus Kristus. Amen.

[001, 19:20, *loppu*]

[kirjoitettu nauhoituksesta: Jukka, 6.7.2003.]

⁴ Lause oli lopussa lähellä muuttua taas itkuksi.

⁵ Aivan itkunsekaisesti lausuttu.